

Gina Laura. Plecînd din mijlocul familiei atît de umilă cã nu ar fi putut sã cadã mai jos, ea s'a declasat totuși. Cînd întîlnește pe omul pe care îl iubeste, acesta o respinge fiindcã nu dã „douã parale pe sinceritatea ei de artistã“, și-i amintește de tot trecutul ei tulbure și dureros. Și fata se otrãvește.

Destin groaznic de melodramatic, dar povestire plinã de grație și de fantezie. Schițãri scurte și decizive. Iatã un exemplu :

„Papa Praline quôte avec noblesse et discrétion. Et les piécès tombent dans son coquillage, parce que les riches souvent donnent pour étonner“.

Sau :

„C'est mon ami le fou qui cherche Napoléon III depuis cinq ans, pour lui reprocher d'avoir fait la guerre du Mexique. Il a des bottes, des bracelets. Une montre de dix sous pend à la bontonière de sa redingote“.

Tot acest roman denotã un simț poetic ce ascunde alte defecte. **B.**

Albert Clément, *La Vraie figure de Charlotte Corday*, Emile Paul, 1936.

Blonda Charlotte, finã și mindrã, are o scurtã viață care se rezumã, dupã cum se știe, într'un singur gest : l-a asasinat pe Marat. Și copila, care a plãtit cu ghilotina, s'a considerat pe ea-însãși un al doilea Brutus ; în fața judecãtorilor declarã : „Eu am fost republicanã încã înainte de Revoluție“ ; iar înainte de a muri scrie : „Toți acești oameni, care trebuiau sã ne deie libertate, au asasinat-o ; sînt cãlãii ei“.

Cartea poate fi consideratã ca o poeticã evocare a unei figuri a cãrei imixtiune a fost un trãsnet în mijlocul Revoluției franceze. **B.**

Pierre Mélon, *Chasseurs de Chamois*, Paris, Victor Attinger, 1936.

Vinat rar, dificil, în solitudinî alpestre, urmãrit din stîncã în stîncã. Cartea intereseazã pe pasionații noștri vinãtori și... chiar pe pasionații profani.

Edouard Peisson, *Le Courier de la Mer Blanche*, Grasset, 1936.

Reportaj romanțat a vieții celor care, în timpul rãzboiului, pãtrundeau la Arkhangelsk. Noi, Romîni, nu putem uita cã pe aceastã cale, prin acești oameni, ne veneau din Apus pãnsamente, muniții și chiar ziare. Un motiv mai mult pentruca povestirea sã ne pasioneze.

Din Trecutul nostru, August 1936. Director : Gh. Gh. Bezveconniî. Revistã istoricã.

Am mai relevat aici și altãdatã importanța acestei publicații condusã cu pricepere și modestie de d. Bezveconniî.

În numãrul acesta, închinat Asociației „În numele lui Hristos“ și pãstorului ei, pãrintele St. Vasile Guma, se gãsește și o foarte interesantã recapitulare istoricã a legãturilor culturale religioase dintre Romîni și Ruși.

Cele mai multe articole se ocupã de o operã de binefacere vrednicã de toatã lauda, al cãrei conducãtor a fost, din vremea rãzboiului pînã astãzi, bãtrînul preot basarabean pãrintele St. V. Guma. Asociația „În numele lui Hristos“ și „Surorile Martha-Maria“ s'au devotat alinãrii suferinții celor nevoiași, dînd hranã și vestminte sãracilor.

Opera aceasta esențial creștinã a fost salutãtã cu vorbe potrivite de Gala Galaction, pe care revista le reproduce. Cuvintele acestui cleric și scriitor de samã pun în luminã marea problemã a misiunii preoției noastre, misiune de devotament și dragoste, singura. Iatã cum salutã Gala Galaction înfãptuirea bunului slujitor al legii :

„Părintelui Vasile Guma, preot ortodox, din Chișinău.

Iubite frate întru Hristos, sînt patru ani de cînd, ascultînd sfaturile prietenilor și poruncile mai marilor mei, am venit în Chișinău dascăl de teologie. Am cunoscut, printre frații basarabeni, — clerici și mireni — mulți oameni, vrednici de stimă și de iubire. M'am străduit și mă străduesc să păstrez încrederea clerului, dintre Nistru și Prut, cel ce, acum patru toamne, m'a chemat la această dregătorie sufletească... Părinte Vasile, ești, printre prooții basarabeni, unul dintre cei dintii pe care cu statornicie îi găsesc dornici să mă înțeleagă și să prelungescă acțiunea mea.

Deunăzi, 18 Ianuarie, am sărbătorit, în familie, pe patronul Facultății noastre teologice, pe marele și sfîntul Atanasie, Patriarhul Alexandriei, atletul Domnului, din veacul al patrulea. Cu acest prilej, am dat pe față una din preocupările mele capitale: cum să readucem devotamentul și eroismul în Biserica romină ortodoxă.

Biserică mare. Biserică stăpîină pe rosturile ei. Biserică cu douăsprezece-patrusprezece milioane de suflete, ne vestejim, totuși, în mediocritate și dibuim penibil o cărare pierdută. Ne lipsesc marii însuflețiiți, ne lipsesc conducătorii. Și acești mari însuflețiiți, și' acești îndrumători trebuie căutați încă odată în școala renunțării și a călugăriei.

O mie de preoți căsătoriți, fie ei oricît de meritoși și de devotați, nu pot să aducă Bisericii Mintuitorului slava și oțelirea pe care pot să i-o aducă zece vlădici, eroi ai vieții monahale.

Prea Cucernicia ta, Părinte Vasile, ai ghicit dela început, și mi-ai dat, în diferite rinduri, dovezi de atîngătoare solidaritate. Da, frate! avem nevoie, astăzi, mai mult decît oricînd, de acele cîteva personalități, excepționale, care să ridice și să țină sus, deasupra regimentelor noastre duhovnicești, flamura vitejei martirice.

Părinte Vasile, am aruncat deunăzi, în sufletul ucenicilor mei, ca într'un adînc de mare, focul acestor forțe, neînțelese veacului de față... „Și în privința lui era în mulțime gilceavă mare, fiindcă unii supuneau: Este bun. Iar alții răspundeau: Nu e așa, ci amăgește norodul“.

Atunci te-ai arătat, frăția ta. Curmînd tainicul proces al conștiinților și afirmînd cu putere înțelegătoarea-ți dragoste creștină mi-ai dăruit un mîunchi de trandafiri... Dar între cei prezenți au fost cîțiva cari cirteau: De ce această risipă? Prețul acestor flori putea să fie economisit și prefăcut în pîne pentru săraci...

Iubite Părinte Vasile, m'ai înduioșat, m'ai zmerit și m'ai evăvisit pînă la lacrimi! Adevăr scriu frăției tale, cînd voi mărturisi, într'o zi, munca, luptele, durerile, dazamăgirile și rănile inimii mele, din episodul meu basarabean, florile pe cari mi le-ai dăruit, în ziua de 18 Ianuarie 1930, îți vor fi cunună neveștejită!“ Ms.

Cuget clar (*Noul „Sămănător“*) An. I, No. 9.

Apare la București sub conducerea D-lui Prof. N. Iorga. Nemulțumit de curentele literare de astăzi și de calea pe care s'a îndreptat cultura romînească, marele nostru cărturar vrea să dea o nouă direcție literară, artistică și culturală. D-l Nicolae Iorga se ridică și ia atitudine contra „nechematului care vrea cu orice preț să se împue și să domine“ și care crede că „acum e